

పల్లె ప్రజల మనస్సు

“బ్రాహ్మణ... మిగత కృష్ణమా కి! కా
 మాట కాస్త వినిపించుకో! కా మాట
 నిది వెంటనే వెళ్ళివేయండి! అన్యాయంగా
 నాజీవోతున్నావు. ఈ వెళ్ళివేయాలి, భారం
 బోధు లిరుగుట, పాడుతిట్టు... బోధే గానీ
 నువ్వు బాగుపడవు. మంచిరంభలాంటి అన్యాయ
 కోసం కామక్మానుంజే, మామన్న
 తోటునే వుండిపోతావు. అంటే అందుకని
 ఏదో కి సంబంధించానీ, వెటికే చెనేయ
 మని మీ నాన్న గారికి రానేయ! ఎ దెప్పిస్తే
 ... నేనూ కి కాదుముక్క రానిపజేస్తాను.
 ఇలాగ ఆఫీసులో కూర్చుని, కెళ్ళి కాలేదని
 ఎందుకు నిలబడవడతావు? ఎవరో తలచు
 కొంటూ ఆఫీసుపని యెందుకు తగలజేడతావు.
 నీలయినంత త్వరగా వెళ్ళివేయండి కుడట
 వడటం మంచిది... బోధపడిందా” అన్నాడు
 మే నేజరు గారు.

కృష్ణమూర్తి బోధపడలేదు. తనకు వెళ్ళ
 వకబోధే, ఆఫీసు మే నేజరుగారి కొచ్చె
 యిబ్బంజేమిటా! తనలాగా ఆఫీసులో మిగత
 వాళ్ళుకూడా అప్పుడప్పుడూ పరధ్యానంలో
 వడటం లేదా? వాళ్ళూ తిరుచు తప్పులు చేయ
 టం లేదా! వాళ్ళూ తనలాగే ఫెళ్ళు ఆలస్యం
 చేయటం లేదా! మరి వాళ్ళవోవిధంగానూ,
 తన నింత హేళనతోనూ మందలిస్తున్నా
 రెండుకు? వెళ్ళికొనివాడికి ఎన్ని బాధలు?
 వెళ్ళియినవాడు ఎన్ని వేషాలు వేసినా పురవా
 లేడు. అతని పెద్దమనిషితనానికీ ఏమీలాట
 రాదు. అదే తనలాంటి బ్రహ్మచారి ఏంజే
 నినా లోపంగానే కనిపిస్తుంది కావోయి.
 తామునన్నిటే అది వెళ్ళిచెప్ప. తాము ఒక
 చేసే అదో దాని! తాము స్టాన్స్ తోడిగితే
 అదో వాగవ్యవం. నీనిమాకువెళ్ళితే, కి కా
 రలి తే అవన్నీ బోధంబోధువనయి! అదే
 వెళ్ళియినవారు చేసే గొప్పవనలెపోతాయి.
 వాళ్ళు పెద్దరసిమయగా, పెద్దమనుష్యులుగా
 పరిగణింపబడతారు. ఎంత అన్యాయం? ఎంత
 విచిత్రం! అనుకోన్నాడు కృష్ణమూర్తి.
 “వెళ్ళి! వెళ్ళి కూర్చుని ఆ స్టేట్ మెంట్
 కాస్త పూ ర్తిచేసి, ఇవాళే బహువెళ్ళిలోగా
 వా మొహాప పడయి. కానేవు కలలు కన
 డం మా వేసి, ఆపని క్రొద్దగా చేయ!” అని
 తన ఫెళ్ళిలో తలచుకొన్నాడు మే నే
 జరు గారు.

కృష్ణమూర్తి వెళ్ళి తన నీటులో కూర్చుని
 రికార్డు చూచిపాడు.
 మే నేజర్ మరో ఆకాంటెంట్ తాను
 మూర్తితో అంటున్నాడు:

“ఆ రిపోర్టు పూ ర్తి చేశారా? ఇంకా
 లేదా! ఏమిటి అంత ఎక్కువగా వుండ
 టిటి మీ నీట్ వర్క్.”
 “అవును సార్. డైరెక్టర్ గారికి వెళ్ళి లిప్త
 మంట్ స్టేట్ మెంట్ కు రయారు చేస్తున్నా”
 అన్నాడు రామమూర్తి.
 “సరే మాడండి” అన్నాడు మర్యాదగా
 మే నేజరు.
 కృష్ణమూర్తి ఉడుక్కున్నాడు. ఆకృర్య
 పడ్డాడు.
 వెళ్ళి యినవాడికి ఎన్ని సౌకర్యాలు (వసం
 చలం). వెళ్ళి యినవాడు “ఎన్ని వాగవోకి
 కృషిగా పోవచ్చు. ఆఫీసులో తాపీగా పని
 చేయొచ్చు. వెళ్ళి యిన వాడిని మే నేజరు
 అగౌరవంగా చూడడం. వెళ్ళికొని వాడు
 అందరికీ లోకువే. ఇట్లు అద్దెకివ్వరు. పని
 మనుష్యులు రాదు. వెళ్ళమన్న పెరుగివ్వరు.

రాజేంద్ర

పాలమ్ము ఆ ప్రక్కలకు రాదు. పెద్ద మను
 ష్యులు సరదాగా చూడడం. కుట్రవాళ్ళు
 గౌరవించరు. తోటి ఉద్యోగులు మర్యాదగా
 చూడరు. ఎప్పుడు చేశాకోశాలాడు తూం
 టారు. వె అధికారు అవమానపరుస్తుంటారు.
 ఎన్ని పాటు... వెళ్ళికొని వాడికి ఎన్ని
 లోటు! అఖరుకు ఆఫీసు పూర్తివ కూడా
 తనకు కాఫీ తెచ్చిపెటడు. వీరిచిన గంటకు
 గానీ రాదు. ఎంత దుస్థితి!

తనకూ త్వరగా వెళ్ళి యి పో తే
 వావుండుకు. రామ్మూర్తిలాగా తాపీగా పని
 చేసుకోవచ్చు. పెద్దమనుష్యులతో దర్గాగా
 తిరగొచ్చు. తోటి బ్రహ్మచారులైన ఉద్యో
 గులదగ్గర దర్గాగా తలెత్తుకొని చూట్టాడొచ్చు.
 “మళ్ళీ కలలు కంటున్నావు! నేను
 మీ వాళ్ళ గారికి రాసానన్నానుగా-ఇంక
 నిగులెందుకూ? రానుకో... రానుకో... అది
 రాని పూ ర్తిచేసేయి. అనక కావలినీ కి ఆర
 రోజు వెళ్ళు వెటి కలలు కంటువుగాని”
 అన్నాడు మే నేజరు!

“ఛా... ఏంబతుకురాయిని! వెళ్ళికొని
 వాడిని నన్ను ఏకవచనంతో చూట్టాడు
 తాడూ? అదే రామ్మూర్తి తనలాంటి సుమా
 స్తాయే అయినా, అతణ్ణి అతడు వెళ్ళి యిన
 వాడుకొబటి బహువచనంలో పలకరిస్తాడూ!
 వాడు ఎంత వెగవె నా వెళ్ళికొగానే పెద్ద
 మనిషై కూచుంటాడు.

పాటుంకాలం నిడుంపాకయింది.
 రామ్మూర్తి వెళ్ళిన్న కట్టవజేసి వెళ్ళి
 పోయాడు.
 కృష్ణమూర్తి కూడా లేచాడు.
 “వెళ్ళు సార్” అన్నాడు మే నేజరుతో.
 “ఎక్కడి కర్కావ! రోడ్లవూడ తిరగ
 దానికా! కూర్చోకూర్చో! ఆ స్టేట్ మెంట్
 పూ ర్తిచేసేయి! వాళ్ళతో పాటు నువ్వు
 పోతానంటావేమిటి! వాళ్ళంతే సంసా
 రమా అదీ వున్నవాళ్ళు. ఇంటిపనూ అదీ
 వుంటాయి. నీకే (బ్రహ్మచారికి... వోయిగా
 ఆఫీసులో కుర్చీలో కూర్చుని చక్కగా పని
 చూసుకోవడాను,” అని మే నేజరు రం
 వంచుకోన్నాడు.

చిరాకేసింది కృష్ణమూర్తికి. ఏమిటి
 వాడుగం! ఎంత అధమ నీ తి రెవడి!
 రామ్మూర్తి ఎంత అద్భుతవంతుడు! తనను
 చూసి అదోలా నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయాడు.
 తొందరగా వడిచి వెళ్ళి పోయాడు.
 అ త ని అ ర్ ా ం గి వా కి తి
 దగ్గర నిలబడి అతని కోసం చూస్తూ
 వుంటుంది. కొత్తినీ కట్టుకొని, చక్కగా
 కుభ్రంగా, అందంగా అలంకరించుకొని
 చూస్తూవుంటుంది. టిఫీనూ, కాఫీ వేడిగా,
 తయారై వుంటాయి. రామ్మూర్తిని చూడ
 గానే సంతోషంతో పొంగి పోతుంది.
 రామ్మూర్తి అన్నీ మరచిపోయి భార్యతో
 కలిసి ఈ సాయంకాలం ఎంతో ఆనందంగా

ఆధైర్యపడవద్దు
 కాస్తీయ మేన, నిజమైన SEX
 ADVICE పొందవచ్చును. మీకు
 ఉండుకోన్న లక్షణములు (వాయుమా,
 యింకా వివరాలకు కవరు పంపేడి.
 డాక్టర్ రత్నంనన్), (Estd 1904)
 ఫులక పేటసిరింగ్స్, ఆజంపూరామూర్తి
 వద్ద, హైదరాబాద్ - 2. (డక్కా) P. A

కలవరపడు స్త్రీలకు

“కృమూర్తి” చిత్రం
 చదవకండి. మి ఆరోగ్యం
 రక్షించును. చిరకాలవనవం
 వెం (సాదా) రు. 3/-
 (వైకర్) రు. 5/-
 (ఎకస్ప్రెస్ వైకర్) 8/-
 పోస్టేజీఫ్రీకింగునవ్వేకం
 P. DEVEE & CO. (A.P.) Calcutta-40

★ వెళ్ళికాని పెద్దమనిషి ★

గతులు కాదు. ఏకాదశాక్షుడు. నీనిమాకు
కాదు...! ఎంత అవ్యక్తమవుతుంది! తన
ఎప్పుడు వెళ్ళినా అలా ఆహ్వానించేవా
లెందరు. రూతుకు ఎప్పుడో వెళ్ళక
పోయావా అదేగానూ ఉండదు! అసలు రూ-
తుకూనే పోకొస్తుంది. అది గుఱంగా
వుండదు. ప్రాగవానికి నుంచినీకుండవు...
కూర్చోవానికి దుర్బీవుండదు...నింపుండదు...!
శివరంలా సారంలేదు!
...రామ్మూర్తి భార్యచేసిన కాఫీని
మొచ్చుకొని, అవిడన మదుపెట్టుకొంటూ

త ర చు గ మూత్రవిసర్జన

తరచుగా మూత్రము వెలువడుట మిక్కిలి
ప్రమాదకరమైనదివచ్చును. కఠినాన్ని గుర్తించేయ
దమీకాకుండా యీ వ్యాధి, తనవంశంలో దిక్కిన
వారిని అదోలాకాదోలా మృత్యువుకు అనన్యుని
చేయును. ప్రథమదశలో కఠినక మానసిక(శ్రమ
లకు యిచ్చగించకుండుట, కడుములో వోప్పి
యావు మూండ్లము, వోడల్లో తిమ్మిరి, వరముల
నింపినకకో యీ వ్యాధి పొడచూపును. పై
లక్షణములతోకూడిన వ్యాధికి వెంటనే తగిన
దిక్కి చేయించుకొన్నచో, అధికదాహం, అకలి,
గొంతు, వోడ యిండుట, దురదలు, కాళ్ళలో
వగుళ్లు పూకంకగడం, కఠినమంతా పోల్లి, క్షీక
వోవులు, కంటిపొరలు, షీయ, గడ్డలు, రాద
వుంట్లు, యిల్లి తయంకర వాదాకరమైన వ్యాధులు
యిన్నీ వంశవిరచదును.

"వీసన్ ధారమ్" మూత్రము వాడి, అనేక వేం
కుండి తమదాతల నుండివిధారణపోయి మృత్యు
కలాలమునుండి రక్షించుటిది, "వీసన్ ధారమ్"
కాఫీయ వర్ణకుండుట, ప్రాచీన యూనానియైజ్య
విధానప్రకారం అమూల్య ఓషధుల, కాకవదార్ల
ముల, పాపానిక ఔషధం పాఠముతో తయారై
కవి. "అమిల దాహం తగ్గి.... వలమూరు
మూత్రవిసర్జనచేయు అవసరము, 2 లేక 3
రోజులలోనే మీకు వాలాభాగము వివారణగును.
కొద్ది రోజులలోనే మీకు వగావికిపైగా వ్యర్ణక
చేకూరినవర్ణవిసిండును. "వీసన్ ధారమ్" కొద్ది
వ్యయముతో, సుఖముగా, తేలికగా నేపించ
వచ్చును. దీనికి ప్రత్యేకవద్యము లేదు. విరాహార
ముతో నుండే అవసరంలేదు. రోగులు వృద్ధికర
మైన ఆహారము తినేందుకై రోగులు యిదివర
కటికంటే మిక్కిలవరకాల ఆహారవద్యములు
తప్పకొనవచ్చును. వివరములు గల ఇంగ్లీషు కర
వక్రములు అడిగినచో ఉచితముగా పంపబడును
తర: 50 మూత్రం సీసా తు. 6-75
పాపానిక పోస్టేజి ఉచితము.
లంబించు ధ్వంసము;

Venus Research Laboratory (A.P.W)
P. O. Box No. 587, Calcutta.

వుంటా దీపాటి! అవిడ లలిలా మధురంగా
వత్సమా వుంటుంది!

"స్వామీ ఆ సైలిలా, నా మొదటి
వలేయి!" మేనేజర్ అరిచాడు.

* * *

అరూతువైకి అభీనుకదిలి కాళ్ళిచ్చు
కుంటూ, రోడువెంటి కడుగున్నాడు కృష్ణ
మా రి. ఉత్సాహంలేదు. నిరసంగా వుండి
జోలలో కాఫీ త్రచ్చుకున్నాడు. మళ్ళీ
కడుగున్నాడు రూతుకు వెళ్ళాలని లేదు.
ఏముంటుంది రూతులో!

'రామ్మూర్తి భార్య వాళ్ళో తల వుంతు
కొని, అవిడ కళ్ళలోకి చూస్తూ ఏదో
మూలాడుతూ వుంటాడు!' అనుకోవ్వ పక్షికు
అతినిమిద బలే అనూయ కలిగింది కృష్ణ
మా రికి!

అలా కడుగు అప్పటికి నగం కడర్చిత
మైన నీనిమాకు, టెక్నెట్ కొనుక్కొని
వెళ్ళి మార్చున్నాడు. 'వెళ్ళియినవారు
యిలా మధులలో రారేమో! అందుకే నేమో
వాళ్ళు పెద్దమనుష్యులు' అనుకోన్నాడు.

చిత్రిలలో వాయికావాయకుల ప్రణయ
కలాపం రసక తరంగా సాగుతున్నది. కృష్ణ
మా రి ఎలాగో అయిపోయాడు. 'ఎంత
ఉత్తమమైన జన్మ అతనిది! ఆ ప్రాత్రధారిని'
అనుకోన్నాడు.

తర్రాలో వాయికా వాయకుల తల దగ్గ
లిల్లెలు ప్రవేశించారు. చాల కష్టాలు ఎదు
ర్కొన్నారు. అఖర్లు కాక్కోసిన హీట్
అవడంకోసం కథా సుఖాంతమైంది. యుగళి
గీతమాలించారు వాయికావాయకులు. గీతం
ప్రార్థికాగానే వాయకుడువాయికని దగ్గరకు
తీసుకోన్నాడు. అవిడ ముఖం వికసిత
వుంటే కృష్ణమా రి లేచివచ్చేవాడు.

ఆ ప్రాత్రంకా అతనికి అదృష్టమేకళ్ళలో
మెదులువుంది. గదిలో కట్టలు కొల్లలుగా
వుండి అతనిరక్తం వీళ్ళేస్తున్నాయి. నిద్ర
రావడంలేదు.

'రామ్మూర్తి యింట్లో నలులుండవు.
వోయిగా నుఖంగా పడుకోని వుంటాడు
రామ్మూర్తి. అతనుకళ్ళు తెరిచేనుండరూపం
సాక్షాత్కారమైంది. తను కళ్ళు తెరిచే గోడ
విద నలులు మిలమిలలాడుతూ కనిపిస్తున్నాయి...
ఇంక నిద్రరాదు!...'

తెలవారింది. కృష్ణమా రి లేచి ముఖం
కడుక్కుని చన్నిళ్ళిచ్చావం చేశాడు. చాల
చలిగావుంది. జోనుకువుట్టింది.

'రామ్మూర్తి లేచేసరికి, రామ్మూర్తి భార్య
నేట్టిళ్ళు సింపించే వుంచుకుంది. అతను ఈ
చరిలో వోయిగా నేట్టిళ్ళు మీదపాను
కొంటూ ఆసందినూ వుంటాడు.' అను
కోన్నాడు కృష్ణమా రి.
స్నానం తూర్తయింది. ఉడికితనకి

ఇదియ తినవారి! బయలుదేరాడు.
'రామ్మూర్తి భార్య తడి తడిగా
తిక్కిన చేసేవెట్టివుంటుంది ... అనుకొని
కృష్ణమా రి వుడిపోయాడు.

తనకు త్వరగా వెళ్ళిచేసేలా లేదు. తన
దిక్కులేని ఆకుకు - ఆకుకున్నాడు.
అక్కయ్యకు వెళ్ళియ్యవరకు తనకు వెళ్ళ
కను. అక్కయ్యకు వెళ్ళికాదు. కట్టు
మిమ్మకోలేదు. అడిగాక అక్కయ్య అంక
గతై కాదు. అడవిల్ల ఎమ్మక కదిలి
తెడిపోతాకని ఛాండనుడయిన వాళ్ళు
అమెకు బదిలించలేదు. కంటచేతే చేతులు
కొట్టుకొంటుంది అమ్మ కంట మూచా
నేర్పలేదు. ఆమటకో నే తనకు మూచా
త్వరగా వెళ్ళికాదు. తన విద్యు వాలుకు
సార్లు ఫెయిలయ్యాడు. గుమాస్తాఉద్యోగం
చేస్తున్నాడు. అదీ తాత్కాలికం! పెద్దలు
గడించి వెట్టిపోయిన అభిప్రాయాలు లేవు. మరీ
సిల్లిచ్చే సాక్షును లెవంటాడు! అడిగాక
అమ్మ, వాళ్ళు అందరికీ అక్కయ్య వెళ్ళి
విషయంలోవున్న క్రద్ధతన వెళ్ళివిషయంలో
లేదు. అంచేత లాభించేదు! వెళ్ళికాదు!
అనుకొని ఉమాకుమార్తాడు కృష్ణమా రి.
వోలటలునుంచి అభీను చేతుకున్నాడు.
రామ్మూర్తి వరందాలో నిల్చుని ఏదో
అలోచిస్తున్నాడు.

'వోయిగా కోర్కగా వెళ్ళిచేసుకోని నుఖ
పడుతూ మూచా అలా తిగులులో యెడతే
కున్నా రేమిటి?' అని వలకరించా దతన్ని.
'వెళ్ళి ... ఎవరుచెప్పారు స్వామీ!
వాకు వెళ్ళకలేదు, ఏమీ అవలేదు. అసలు
వెళ్ళిచేసుకోనే ఉత్తేక్యమే వాకు లేదు
నా విషయం మీకు తెలిదేమో! నా వాళ్ళు
పోయాడు. వాకు నలుగురు తమ్ముళ్ళు, చిన్న
వాళ్ళు! ముగ్గురు చెలిళ్ళు - వెళ్ళి కదిత
వాళ్ళు...! ఇంటికి నేనే పెద్దని! దిళ్ళిని డేడి
లించి, వెళ్ళిచేసి, వాళ్ళ తీపిరాన్ని వాకు
చేయనలసిన వాస్తవ వామిదే వుంది
మిలాంటివాళ్ళు అదృష్టవంతులు. ఏ
వాస్తవతా బయల్పూ లేకుండా వోయిగా
కాలం గడిచేస్తూ వుంటాడు" అన్నాడు
రామ్మూర్తి కృష్ణమా రి ముఖం లో!
మామూ.

కృష్ణమా రి ముఖాన విశ్చయము, విచార
రమూ వులుముకోన్నాయి.

"వెళ్ళికాని పెద్దమనుష్యులు మూచా
వుంటారన్నమాట!"

'రామ్మూర్తికి యిన్ని కష్టాలున్నా
యన్న మాట?

రామ్మూర్తికన్న తనే మేలవచ్చుట!
తన బతుక్కేం బంగారు బతుకు!
వెళ్ళికాకంటేనేం - రాజా బతుకు!
అనుకొని ఉత్సాహంతో అభీనులో ప్రవేశించాడు. తన నీట్లో మూర్చుని క్రెడెన్
చకకా తనవని చేసుకుపోయాడు కృష్ణ
మా రి.

కృష్ణమా రి ముఖాన విశ్చయము, విచార
రమూ వులుముకోన్నాయి.

"వెళ్ళికాని పెద్దమనుష్యులు మూచా
వుంటారన్నమాట!"

'రామ్మూర్తికి యిన్ని కష్టాలున్నా
యన్న మాట?

రామ్మూర్తికన్న తనే మేలవచ్చుట!
తన బతుక్కేం బంగారు బతుకు!
వెళ్ళికాకంటేనేం - రాజా బతుకు!
అనుకొని ఉత్సాహంతో అభీనులో ప్రవేశించాడు. తన నీట్లో మూర్చుని క్రెడెన్
చకకా తనవని చేసుకుపోయాడు కృష్ణ
మా రి.